

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevk. — Cena glasom: 1 milimeter visocine v širini enega stolpa L. 300, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vabila, naznanila itd., vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 20. julja 1924

št. 21.

Evropa pač menja može - a isto je njeno srce.

Kar končala je morija,
kar je konec vseh grozot,
Kar pričel mirovni angel
je svoj klaverni pohod,
ni miru nič več v Evropi,
nihče več ne misli nanj,
več ne vdaja se vtopijam,
praznim upom praznih sanj.
Kdor le more tisti davi,
s kleščami drži za vrat,
naj mu bo še tak prijatelj,
naj mu bo najbližji brat.
Vsakdo nosi dva obraza,
eden lep je in pošten,
tisti je za javnost našo,
za parade narejen.
Drugi je obraz zverine,
ves je poskropljen s krvjo,
ta na tihem grize, davi
in tišči te na zemljo.
Le poglejmo desno, levo,
kaj zgodilo se krivic,
ne preštejemo več grehov,
pekel je postal iz vic.

Menjajo se slavne vlade,
menjajo se nam možjé,
a ne menjajo pesti se,
se ne menjajo zobjé.

Res blesteča so imena,
en in isti je model
do lasu enak nastopi,
ko v muzej je prejšnji šel.

In tako se lice menja,
a ne menja se srcé,
vedno ista misel vlada,
ki je zloba in gorjé.

Čuku to je pač vseeno,
če svet pameten ne bó,
če vse skupaj vrag pobere,
žvižgal mu bo za slovo.

Obžalujemo le eno...

To pa je v deželi tisti
Bog hudó od nas odvni
kjer so vsi ljudje fašisti,
vsak rodi se v srajci črni.

Pa zato godi jim bolje
kakor nam se tele čase,
priborili svoje šole,
dvojezične si ogласe.

Tudi listi njih »številni«
tiskajo se jim v svobodi;
da trebuli so obilni,
drugo v glavah jim ne blodi.

Obžalujemo le eno:
nismo se rodili črni.
Tole zlo neizrečeno
Bog od glave nam odvni!

Če pa le ne bo drugače,
bomo vzeli pa mazilo,
biks najboljši in krtače,
da se bo telo svetilo.

Morda da potem nam sreča
bo bolj zlata in bolj mila,
bo denarcev polna vreča,
zvezda milša bo svetila.

Gorica, dne 20. julija 1924.

Čuk na palci je čisto nedolžen na žival, ki nikomur ne napravi nič žalega, vesel je, da živi in tu pa tam katero pove in zapoje. Edina njegova krivda in razvada je ta, da živi od pikanja in niti dihati ne more, če ne kljuva na desno in na levo; to je namreč bistvo njegovega dejanja in nehanja, njegova kri in njegova pljuča.

Zdaj pa poslušajte! Pri nas se je vdomačila hvalevredna navada, da izdajajo razne zakone in odredbe, ki pobožnega v usodo vdanega državljanca neprestano opominjajo, da ne vé ne ure ne dneva, kdaj pride nova postava in da je te postave treba vestno izpolnjevati, dokler jih ne pozabljo tisti, ki jih izdajo in da se vsakdanjost nekoliko razmahne in razburka, kar da novega življenja in poleta.

Čuk na palci ni profi zakon — Bog obvari — on celo trdi, da so zakoni podlaga vsega, zakaj, če bi ljudje ne vedeli, kaj ne smejo storiti, bi prepovedanega niti delati ne znali. Vendar je Čuka na palci nova odredba, da prepoveduje pikanje malo zadelca. In sicer v prvi vrsti Čuka na palci. Politični listi imajo lahko, če ne smejo zabavljati, bodo pisali pa o suši in povodnji, o hroščih in kobilicah, o krompirju in kumarcah. To so pa samo take smešne stvari, ki v Čuka, ki je resen list ne spadajo, ne more pa živeti, če si ne privoščijo tega ali onega, za kosilo ali za večerjo.

Take sladčice pa so danes prepovedane in našeto je po vrsti do amena v očenašu, kaj ne smeš pisati, tistega kar smeš pa ostane toliko kot nič in lahko pristaviš le še amen.

Ne smeš se na pr. norčevati iz diplomatov, ki so v inozemstvu, ne iz njih superejev ne iz šampanjca, da njih delo ni moteno. Jasno je, da morajo izostati vse tozadevne karikature in dovtipi. Tudi gledé državnega kredita morajo biti oprezní, zato Čuk ne bo več smel pogrevati starih dovtipov o ženah, ki preiskujejo žepe svojim možem ali jih celo skrivaj praznijo. Ne smemo motiti javni red. (Tega sicer ne razumemo dobro, ker ne vemo, kaj naj storimo v slučaju, kadar vlada javni nered.) Hujskanje k zločinu mora izostati. Zato naj si fantje v »pravijo« nikar preveč ne žugajo z raznimi maščevanji, da ne spravijo Čuka ob življenje. — Celo disciplino uslužbencev ne smemo motiti, zato izostanejo dovtipi in slike, ki slikajo speče uradništvo, kar vpliva

nanje demoralizujoče. Dalje ne smemo hvaliti Kitajcev, ne smemo zabavljati čez prijateljske države, n. pr. čez Jugoslavijo, ne čez tuje vladarje na pr. čez črnega Ras Tafarija, ki se je pred kratkim mudil v Evropi.

Poleg tega mora biti urednik najboljša, najčistejša čednost med državljani, kar mora dokazati s celim košem papirjev. V prvi vrsti ne sme biti nikoli kaznovan, zato ker bo v svoji novi službi dobil dovolj prilike, da si nakopije par kazni, če ne bo brzdal svoje pero. Tako je pametno urejeno, da pridejo počasi vsi ljudje na vrsto, da so enkrat — časnikarji in kaznjenci. Ubogi izdajatelj listov, radi te odredbe! Zakaj najhujše je dobiti poštenega urednika, ki bi ne bil že parkrat kaznovan.

V ostalem pa se bo Čuk na palci pokoril tako zvesto, kot da je sam izdal ta zakon. Po-

kazal bo, da je dober in zvest državljani in če se njegov urednik ne bo hotel pokoriti

ga bo privezal za steno in mu zavezal usta tako dolgo, da bo znal nove paragrafe o tiskovni svobodi. — Kdor ga pa že zna, ta je

ČUK NA PALCI.

PROFESORSKA.

»To je pa res čudno; zdaj ne vem, ali grem od doma ali domov, ali je jutro, ali je večer? Počakal bom, da se naredi noč, pa bom videl.«

Moje odlikovanje.

Humoreska.

Prišel sem ravno s kolodvo- ra in sem zavil na cesto, na kateri je ravno pred minuto neki mož padel nezavesten na tla. Cela množica ljudi je stala okrog njega dva postrežčka sta ga držala za noge in roke, da bi ga obudila k življenju, pa vse zaman!

Pogledal sem moža, ki je ležal v nezavesti, nato sem dejal glasno: »Odpnite mu ovratnik in poskropite ga z vodo.«

Začuden me je gledala množica in že sem mislil, da se bo vsula ploha psovka name, ko sem zapazil, da me zro ljudje z neko spoštljivostjo in da so moški hiteli odpeti ne-

srečnežu ovratnik, slekli so mu jopič, drugi zopet so prinesli vodo in so ga močili, nakar je prišel mož koj zopet k zavesti.

Ko sem se odstranil, je dejala z občudovanjem za mano neka ženska: »Koj se vidl, da je gospod kak doktor!«

»Jaz pa doktor?« sem se vprašal iznen. »Kaj pa tej ženski pade v glavo? Ali me hoče morda vleči?«

Hotel sem se okreniti in si odločno prepovedati take neumne šale. Toda premislil sem si še enkrat: čemu bi se tu prepiral? Saj ni tako slabo, če je človek doktor. Toda kako je prišla ta ženska na misel, da me je imenovala doktorja?

Šel sem okrog uličnega vo-

gala. Neki vojak je stal na straži v svoji kolibi. Mož je udaril z nogami akupaj kakor hitro me je zagledal in je salutiral. Začuden sem privzdignil klobuk in šel dalje.

To je vendar prekomerno! Zakaj mi je salutiral ta Janez? Saj sem šel preje že nad stokrat tod mimo, a me nihče niti pogledal ni. Kakšen dan pa je danes?

Lepo je pač, če te vojaki pozdravljajo na cesti, toda jaz vendar nisem nikak general!

Ko sem tako sam pri sebi razmišljal, sem prišel do vrat neke palače in vprašal vratarja: »Ali smem vstopiti?«

»O seveda«, je dejal vratar. »Druge ljudi sicer ne smem pustiti notri, toda Vi ste od tih samo po sebi umevno iz- vzeti. Prosim, poslužite se!«

Prišel sem se za čelo. Drugi ljudje? To je res groteskno. Drugi ljudje? Drugi ljudje? In kako me je ta človek poljal spoštljivo v vse sobe in mi vse natančno pokazal in nazložil. Pri tem pa se je kar cedil največje vpljivosti.

Pri odhodu sem mu stisnil bankovec v roko. Ta so je pripognil in dejal: »Srčna hvala, gospod grof!«

Bežal sem proč. Ta je pa že predebela. Jaz naj bom grof? Taka neumnost! Taka smešna misel! Kaj pa je vendar danes ljudem? Kaj je zlezlo vsem naenkrat v možgane? Prvo sem bil doktor, potem general, zdaj pa celo grof! To je res preneumno.

Nekaj minut pozneje sem zavil v naslednjo ulico.

Malo torbico sem nosel v rokavih. Naenkrat stopita do mene dva postrežčka in se pomudita: »Ali sva lahko na uslugo, ekscelenca?«

»Ne«, sem zarjul jesen in bežal dalje. »Pekel in žveplo«, kaj pade tem norcem na um, da me imenujejo ekscelenca? Kaj so se res vsi zakleli proti meni?

Ekscelenca, grof, doktor, general? Taki pompozni naslovi mi pač ne pritičejo.

Naglo sem planil v operno gledališče, da dobim prostor v loži.

»Vse raprodano«, so dejali tu. »Toda za Vas, gospod baron, bomo že še našli kak prostor. V čast nam je, da Vas moremo nocoj pozdraviti. Oprostite, gospod baron!«

Baron, baron, mi je zvenelo po ušesih. Zadeva se mi je zdela smešna. Kolikokrat sem šel v gledališče pa se nihče ni zmenil zame. Nocoj pa: doktor, general, baron!

Prepričal sem se, če moja glava še stoji na starem mestu, stopil v prodajalno in hotel kupiti par malenkosti. Prodajalka je v hipu zbežala po gospodarja, ki je prihitel in me je imenoval visokega gospoda. Šel sem kolikor mogloče naglo. V glavi so mi je mešalo. Ali sem znorel jaz, ali so znoreli ljudje?

Prestopil sem prag svojega stanovanja. Komaj me je zagledal moj gospodar, je snel z vso spoštljivostjo kapo s svoje pleše, stopil k meni in mi z vso prisrčnostjo častil.

»Za vraga, kaj se norčujete iz mene?« sem izbruhnil.

»Bog obvari,« je dejal ta. »Jaz Vam moram samo častitati.«

»Zakaj pa, če smem vprašati?«

»K vašemu odlikovanju, k vašemu redu?«

»Kakšnemu redu?«

Moj gospodar je molče pokazal z dolgim prstom na mojo gumbnico. Iz gumbnice je gledal kosček — kdo bi mislil plavega traku — v resnici pa je bil le papir, ki je pričal, da sem plačal vstopnino k zabavi, nemu večeru in se nisem prišel v družbo.

Zdaj mi je bila zadeva jasna.

Ljudje so mislili, da nosim v gumbnici trak bogve kako visokega reda in da sem najmanj »komendatore«. Na ta način sem si pridobil celo vrsto blestečih naslovov.

Prosim, poizkusite enkrat tudi Vi, Garantirano: če uspeh izostane, povrnemo denar.

NAZNANILO.

Naš list naznanja vsem svojim cenjenim bralcem, prijateljem in sotrudnikom, da g. Matko Lovko z dnem 1. julija t. l. ni več njegov sorednik in nima z njim nikakega stika več.

ČUK NA PALCI.

NAZNANILO.

Podpisani naznanjajo vsem cenj, znancem, prijateljem in trgovcem na deželi, da g. Matko Lovko ni uslužben pri nobeni podpisanih podjetij več in ni pooblaščen za te niti sprejemati naročil niti plačil. Podpisana podjetja imajo novega zastopnika, ki bo redno obiskoval vse naše odjemalce, in trdno upamo, da bomo mogli konkurirati tudi v bodoče tako s cenami kakor z blagom.

Narodna knjigarna,
Narodna tiskarna,
Goriška Matica,
Uprava Čuka na pakli.

Lep dogodek.

Še pred kratkem je bilo, ko sem sedel za mizo nekje zelo obiskane restavracije na glavni cesti in preganjal čas s tem, da sem kadil počasi svojo cigareto in spuščal kolobarčke dima proti stropu. Prav sam sem sedel pri neki mizi in razmišljal to in ono. Tu se naenkrat odprejo vrata, vstopi dama, pogleda po restavraciji in prešteje mize, me pogleda, mi pokima z glavo, kot da me prosi za dovoljenje in sede k moji mizi.

Jaz sem se zelo začudil, ker mi nadalje prav nič ni rekla in se še ni lenila ni zame. Moje začudenje pa je še zrastle, ko se je čez nekaj minut prikazala druga ženska in naredila isto kot prva. Jedva smo sedeli trije za mizo, je že prišla tretja ženska in prisedla k nam ostalim in nato še četrta.

»Čudno, zelo čudno«, sem si mislil. Moja misel, da imajo ženske tu sestanek, se je izkazala za nemogočo.

Vedle so se druga proti drugi popolnoma tuje, kot da so vidijo prvič v življenju. Pač pa so se pogledovale z začudenjem. Njih pogledi pa so razodevali nevoljo in nezaupanje.

Bolj pozno ko je prihajalo — bilo je zvečer — večji nemir se je opazil na njih obrazih, njih pogledi so romali z uro, katero kazalec se je pomaknil daleč čez deseto, na vrata.

Za me, kot gledalca, je bilo to zelo zanimiv položaj. Slednjič je pretrgala mučen molk ženska, ki je meni najbližje sedela in dejala: »Ura je že več kot deseta in Julija še vedno ni.«

Vpliv teh besed je bil naravnost strašen. Grozna tožba in javkanje je nastalo: »Tudi meni je dejal Julij, naj ga počakam ob deseti uri pri tej mizi,« so vpile vseprek. »Mene tudi, mene tudi!« so si pritrjevale v zboru.

KDO JE SREČNEJŠI.

»Povejte mi, kdo je srečnejši: ta, ki ima stotisoč lir, ali drugi, ki ima 13 otrok.«

»Ta, ki ima 13 otrok.«

»Kako to?«

»Enostavno. Ta, ki ima 100.000 lir si želi še več, kdor ima 13 otrok si ne želi nobenega več!«

STRANKA ŠKILJASTIH.

Najbrže da je bil Talleyrand tisti, ki je v času revolucije dal nekemu plemiču tale nasvet: »Ni lahko odločiti se za to ali ono stranko, če imate voliti med kratkovidnimi in dalekovidnimi, med enooki in slepci.« — »Torej bom sledil Vašemu vzgledu in bom pristopil stranki škiljastih, ki se ji imate zahvaliti za Vaše uspehe,« odvrne plemič. »Vi izberno znate gledati ob istem času na levo in na desno.«

HVALA BOGU!

Ko so v Berlinu ponavljali Straussovo Salomo, je namesto Straussa dirigiral Leon Blech in sicer tako, da se Straussu ni zdelo prav; zlasti mu je bil na nekaterih krajih preveč hiter. Ko sta se po igri zaradi tega sporekla, je Strauss zavpil: »Ja, ljubi gospod tovariš, ali ste Vi komponirali Salomo ali jaz?«, nakar mu je Blech prav mirno odvrnil: »Hvala Bogu — Vi!«

Zdaj je bil žakelj razvezan. Vse štiri so si odprle svoja srca in se razodele. O ta Julij! Vse štiri je snubil, vse štiri je povabil ob 10. uri k mizi št. 5, da določi z njimi dan poroke.

»Tak slepar,« je dejala prva, »vse prihranko sem mu dala.«

»In od mene,« je dejala druga, »je dobil cel kovčeg perila.«

»In jaz,« je dejala tretja, »sem mu darovala vso obleko mojega rajnega moža.«

»Ohi!« je stokala zadnja, »vse svoje dragulje sem mu zaupala!«

To stokanje bi bilo trajalo še nekaj časa, kar pride postrežek in odide neko pismono eni izmed njih. Smrtna tišina je nastala.

Pismo je nosilo naslov:

»Stiriperesni deteljici,
miza št. 5.«

Trepetajoča roka je pretrgala ovitek in štiri oči so strmelo na izrezek iz časopisa — oglas, ki je bil kriv, da so štiri porokeželjne revice šle na led.

PREVELIKA BOJAZEN.

Gospodična: Ko sem se zadnjič igrala z mojo pištolo, se mi ta vrag naenkrat sprožil. Joj, kako sem se prestrašila! Tako sem pogledala v zrcalo, ali sem še pri življenju ali ne.

SLABA TOLAŽBA.

»O da Vas zopet vidim, draga gospa. Kako pa Vam gre kaj.«

»O prav nič dobro. Tudi zdravnik mi je dejal danes, da sem zadnje čase zelo poslabšala.«

»Neumnost! Radi tega si ni treba tako beliti glavo. Zdravnik je gotovo mislil na obleko.«

ODGOVOR.

»Kdaj je možki v najboljših letih?«

»Kadar je možki neporočen, tedaj je v najboljših letih.«

ZLOBEN.

Tenor Piskalec se baha: »Pomislite; ko sem zadnjič odpel svojo vlogo in sem se hotel peljati domov, me je pričakovalo občinstvo in izpreglo konje izpred moje kočije.«

Nekdo (zlobno): »Revež, potem si na moral iti peš domov.«

POZOR!

Kmet pride v Gorico, pa ga avto povozil, ko je že avto preko njega, zakorki šofer:

»Pozor!« Tedaj stegne kmet glavo in praša:

»Kaj, mislite priti še enkrat nazaj?«

PREPOSTEN.

»Ali veste, koliko mi je ponudil bogati bankir, ko sem mu vrnil vsoto, ki mi jo je bil preveč izplačal?« Vmazanih dvajset lir.«

»Saj več tudi nisi — zaslužil.«

IZ ŠOLE.

»Kdo je to — estetik?«

»Estetik je...«

»No, kaj je to — estetika?«

»Estetika je nauk o lepem.«

»In estetik?«

»Estetik je — lep učitelj.«

UŠESA.

Pisatelj satir Lichtenberg (1724 do 1799) je imel nenavadno velika ušesa. Ko ga je nekdo na surov način zato dražil, mu je rekel: »Res je, za človeka so moja ušesa prevelika; priznali mi pa boste, da so Vaša ušesa za osla premajhna.«

SORODNIKI.

O vojvodi Viljemu Brunšviškemu, umrlemu l. 1884, pripovedujejo sledečo prav lepo dogodenco. Ko je igrala nekega dne vojaška godba na grajskem dvorišču, se je nagnetlo veliko občinstva. Vojvoda je poslušal kakor po navadi godbo pri grajskem oknu in je z zanimanjem ogledoval prizor. Tedaj reče eden od dvornikov: »Ali opazi Vaša Visokost, da se gnete danes zopet vsa brunšviška drhal okoli godbe?«

»Res je,« reče vojvoda, »vidim celo, če se ne motim, da je vsa Vaša družina zraven.«

PREMAGAN.

Josip Jefferson, izborni ameriški igralec, je bil znan po svoji srčni dobroti, ki se je izražala tudi glede najmanjše živalice. Nobena stvar ga ni tako vjezila kakor če je bil kdo v tem oziru malobrižen.

Nekoč je obedoval z znancem v odlični gostilni. Muha pade v juho prijatelja. Ta je poznal Jeffersonovo dobro srce, hotel mu je pokazati, da je tudi on plemenite narave, vzjel jo je iz juhe in je pozvonil natakariju.

»Vzemite revno malo stvarico in jo prav previdno denite pred okno.«

Tedaj je položil Jefferson energično svojo roko na ramo tovariša in mu je dejal: »Ampak, ljubi prijatelj, kaj Vam pa pride na misel? Ali ne vidite, da zunaj dežuje? Uboga muhica bi se ja po topli kopehli v Vaši juhi lahko nevarno prehladila!«

Kako je moralo priti.

Prvi dan počitnic je nastopil, toda gosp. profesor Krajnik in njegova žena še vedno nista vedela, kam naj gresta, oziroma se za cilj potovanja nista mogla zediniti.

»Jaz hočem iti na Bled,« je dejala žena in od tega načrta se ni promaknema niti za milimili, če se ti tudi na glavo poba viš.

»Jaz pa hočem iti v Rogaško slatino, ako tudi razpočiš,« je zbral profesor vso svojo enetgijo in je zatrdno sklenil, da se ne odmakne od svojega načrta niti za ped.

Gospa je udarila s pestjo ob mizo.

»Jaz pa ti radeč in enkrat, da hočem na Bled in bomo videli, kako bo!« Njen glas je bil od razburjenja tresoč in toliko, da ji niso besede v grlu zalotele.

Gospod profesor je zamlan poskušal, da jo pomiri. »Toda da spametuj se vendar!« ji je dejal.

»Ne,« je dejala ona. »Tvoja ne bo veljala,« je vpila se vso huje. »Na Bled greš in nikamor drugam. V Rogaško slatino me ne spraviš, če me 10 konjev tja vleče.«

Profesor, ki so je v takih situacijah navadno vselej lepo vdal, to pot ni bil videti pri volji, odkrit kot premaganec z bojišča. Napravil je čisto na kratko:

»Če ti ne greš z menoj, potem bom potoval sam.«

Gospa je zaškrtnala od jeze z zobmi: »Jaz tudi grem sama.«

Tako sta nastopila počitniško potovanje vsak zase.

Po šestih tednih sta se zopet dobila doma. Pozdravila sta se mrzlo.

»No, kako si se zabaval v Rogaški slatini?« je dejala končno žena, samo da je preskinila mučen molk, ki je vladal med obema zakoncema. V slednji besedi je ležal povdarček težke napetosti.

On je zmignil z rameni. »Jaz nisem bil v Rogaški slatini,« je dejal malomarno.

»Kje pa si bil?«

»Na... na... Bled!«

Ona ni vedela, kaj naj odgovori in je bila zelo v zadregi.

Profesor pa jo je vprašal:

»Kje si bila pa ti?«

»Jaz... jaz...«, je jecljala ona in ni mogla spraviti besede iz sebe.

»No, kje si bila?«

»Jaz... jaz sem bila v Rogaški slatini...« je dejala obojavljaje in padla sta si v objem, dolg prepir je bil s tem končan.

Izgubljena duša.

Vsak, ki je bil vojak in ki je prisostvoval teoretičnemu popku ubivanja soljudi, ve, da se imenuje duša prazen prostor, ki se nahaja po sredni puškine cevi in je tedaj pravzaprav — nič.

Se večji nič je os, ki se jo da potegniti skozi sredo prej imenovanega ničja. Toda to samo mimogrede.

Izjemne, pa so povsodi. So tudi vojaki, ki o tej duši ničesar ne vedo. Taka izjema je tudi rekrut Luka Neroda.

On je prava posebnost, nevednost in je le malo stvari, ki bi jih on vedel.

Neroda je pravkar razložil puško v svoje sestavne dele in jih lepo in čedno razvrstil po mizi ter pri poslu imenoval ime vsakega dela posebej.

»Človek je zavpil nanj naradnik,« kje si pa dušo počal bil?«

Neroda je postal rdeč in koj nisto Bled! Kadi lepšega ravno ne. Zlo mu je grozilo. Začelo je možično iskanje. Ni tako skritih kot v vojašnici, v kateri bi Neroda ne bil iskal svoje duše. Ni ga bilo človeka, ki bi ga ne bil vprašal po svoji izgubljeni duši.

»Vojaki pa so povsodi. So tudi vojaki, ki o tej duši ničesar ne vedo. Taka izjema je tudi rekrut Luka Neroda.«

Velika veselost je vladala v onih krogih, ki so vedeli, kaj je »duša.«

Tu je planil njih predstojnik nenadoma kakor bomba v sobo, kjer se je vršilo iskanje in smeh.

»Svinje, kaj ste znorele?« kakšne kozlarije pa vganjate?«

Neroda je izgubil svojo dušo in je ne more več dobiti.

Neroda je dobil nato temeljit pouk v »dušeslovju«. Pri tem so se njegova ušesa znatno zdeljšala, njegovo lice pa je zateklo. Samo mimo grede.

Zdaj ve Neroda popolnoma natančno, kaj je duša, ali vsaj kaj ta beseda pomeni. Od tega časa dalje pa je dobil ime Neroda Isčiduso.

MALA POMOTA.

Raztreseni profesor (piše v zvezek pod popravljenim nalogo): 27 pogreškov! To je preveč! Ni mogoče popravljati. Pišite v prihodnje več in bolje. Pozdravlja Vas in vašo drago soprogo.

Vam udani profesor Zmeda.

FRANC MPA JANES.

Franc: Kam buo rajša Janes?

Janes: A, smota sprabil je mam dans, ka je bel slaba ure me, sn se pa tje na Grahava naštimau.

Franc: Ja, se jemaš prau, tist ka jema dila čez glava, muore le tku.

Janes: Ki prabš Franc, ki buo pa s tistm, kokr sn šišau prabt od drugih l'čl, se jest na znam brät, čem reč s tistm trjepastih Grahucem, drgač jem na muarem reč.

Franc: A, ki b' magla bit, neč; usak ghieda, kokr je ne mu prau.

Janes: Se je blezu ris, zdej tka držije s tistm srajcam, pa kab' jutre pršl kamunist na urh, b' b'li pa adn teh hujših kamunisteu.

Franc: A nisa bli uon dan tud nuotre u »Garišč straž.«

Janes: Se sa bli žje duakrt.

Franc: Buh jem dej pamet, mpa žtou astati, Janes.

Janes: Adid, zbugatn Franc!

PROFESORSKA.

Gospa (ki se je vrnila s potovanjem dekli, ki sedi pri mizi in piše v potu svojega obraza): Za božjo voljo, kaj pa delaš?

Dekla: »Gospodu sem jedl presolila pa mi je dal zapisati tisočkrat: Red povsodi mora biti, jedi ne smeš mi presoliti.«

DOBER IZGOVOR.

Neka gospa je hotela s svojim možem potovati v tujino, kamor so njena klica nujni trgovski posli. Toda vizum je bil predrag. Šla je prosit, da naj ji vizum oprosti, ker mož ne more potovati brez nje. Na vprašanje, zakaj ne, je odgovorila šepetaje: »Moj mož zvečer nikoli ne more najti sam svojega hotela.«

ZDRAVLJENJE PO KNJIGAH.

Neki bolnik se je zdravil sam, bral je medicinske knjige in uporabljal sredstva, navedena v njih. Slavni zdravnik Hufeland (1762—1836) mu je dejal: »Pazite, Vi boste gotovo enkrat še na kakem tiskovnem pogrešku umrli.«

NAJBOLJSI RECEPT.

Slavni kirurg Billroth (1829, 1894) je oboževal mlado damo, pa ni imel prilike ali pa poguma povedati ji. Nekega dne ga pokliče dama k sebi in mu reče: »Ljubi gospod doktor, zopet imam take srčne bolečine, zapišite mi vendar kako sredstvo. Kaj naj vzamem proti temu?«

Izšrebanci!

Za darila v Čukovem koledarju naj se oglašijo najkasneje v 14 dneh, sicer izgubé pravico do njih.

Billroth trenutek pomisli, potem pa reče: »Vzemite mene!« To je tudi naredila in srčne bolečine so ponehale.

POLICIJSKA ZNANOST.

Dijak (po prekropani noči na policijski postaji): Gospod komisar, ali ne morete po odtiskih prstov na mojem licu doznati, kdo me je sinoči v pijanosti okolišal, da ga potem posteno izpolkani?

MED LJUDMI.

»Lili dragi možek, s tem ne modernim klobukom se pa res ne morem več prikazati med ljudmi.«

»Dobro, moja ženka, pa pojva gledat zverinjak.«

SLABO ZNAMENJE.

Mož obtoženke (je stopil k sodniku in mu stisnil roko). Pivda Vami gospodi!

Sodnik: Vi ste gotovo pričakovali določeno kazen.

Mož: Ne, ampak krajšo.

PREVIDNOST.

Stara ženica stopi v lekarno in razvije se sledeči razgovor:

»Vi ste lekarnar, kaj ne?«

»Da!«

»Vi ste že več let v tem poklicu?«

»Da!«

»Vi razumete Vaš poklic prav dobro?«

»Seveda!«

»To je diploma o Vašem znanju: ki visi za Vami?«

»Da, to je!«

»Dobro, tedaj mi dajte za 20 stotink zobnega praška.«

POSTEN NAJDIRTELJ.

Ignacij Petron je dobil na cesti cekin in ga je posteno oddal na županstvu. Ko se po prijatelju določenege roka ni mogel oglasiti, je postal cekin Petronova izrecna last.

Se isti večer ga je videl župan, ko se je valjal pijan na cesti.

»Za božjo voljo,« mu je dejal. »Vi, kaj pa delate? Ali Vas ni srpa, da ste se tako opili.«

»Saj le iščem, da bi še kaj dobile,« je bil odgovor na trebuhu ležečega.

PRI POZARU.

Poveljnik požarne brambce: »Nehajte gasiti! Sosednja požarna bramba mora dospeti vsak hip in bo vžaljena, če ne bo imela nič več gasil.«

MONOLOG ALI SAMO.

GOVOR.

»Kaj je monolog?«

»Dragi moj, monolog ali samogovor se imenuje razgovor med možem in ženo.«

TRDO.

Mladi zakonec. Kaj je to, kar si mi danes napravila za kosilo?

Žena. Pasteta, ki sem jo naredila iz moje kuhinjske knjige.

Mož. Potem je ta kos, ki ga imam jaz pred seboj, gotovo usnat hrbet od knjige.

Neotesanec.

Doktor Petek je bil znan kot velik sovražnik žensk. To dejstvo pa ni moglo odvrniti gospico Gizelo Zobnik, da ne bi se bila pri vseh duhovnih zaklepi, da bo iz ženskam sovražnega Petka naredila čisto krotkega ljubitelja istih in vnela njegovo mrzko srce s tako silo, da se ne bo mogel nobeni več ustavljati. O na mora, ona hoče, ona želi njegovo trdovratnost zlomiti in omehčati, pa naj velja kar hoče. Na vsak način.

Toda kritika je opustila svoj namen. To se je pa zgodilo takole:

Na nekem družabnem večeru ga je dolgo časa zaman iskala, ko ga je slednjič našla sedečega na nekem stolu v temnem kotu, ko je samotni sam zase in razmišljal.

»No, gospod doktor, ali vas motim?« mu je dejala. Njen glas je zvenel tako poudarajoče in milo, kot glas tašče, ko blagoslovlja svoj parček.

»Samoposebej umevno,« se je glasil suh odgovor.

»To je bilo preveč, toda vztrajnost pripelje do zmage,« si je mislila.

»Prijaznost nasproti damam ni Vaša največja krepost, kaj ne? Pravijo celo, da ste sovražnik žensk, ali je res to?«

»Ne, to ni res. So tudi ženske ki jih spoštujem, odkrito spoštujem.«

»Toda vendar!« se je vesela gospičica v srcu in maha jevala.

»Tako? In katere ženske so, ki vam najbolj ugajajo?«

»Odsotne. — Sicer pa, gospodična, bodite tako zelo dobra in prinesite mi od bifeja eno žemljo z gnjatjo.«

»To je bilo pa skoraj res, preveč. Njen glas je zvenel razdraženo, ko ga je vprašala:

»Vi me ne cenite prav posebno.«

»Ne. Goske imam rad samo today, če so pečene.«

To je bilo pa v resnici preveč.

Pisma.

PREDRAGA SLOVENSKA DEKLETA!

Kaj nekaj vendar mislite, ker nam tako pišete, ker tisto dobro veste že, da niste več naše ljubice. Mi smo tu v Torinu, ve v Postojni in Vipavi, mi ne vemo, kaj godi se z vami, mislimo pa si tako, kakor že je v vaših blo. Mislimo da niste opustili, da ne bi se v senci veselili. Čuk pa dobro ve in zna, in nam na vedenje to da. Toraj vas iskreno opozarjamo, pazite na gospoda Čuka, ki po senčicah rad kuka. To pošiljajo podpisani slovenski karabinjerji iz Torina.

Andrej Marušek iz Brezje, pri Razdrtem; Pipar Franc, Planina pri Vipavi; Zvonkelj Milan, Dolenje pri Ajdovščini; Trček Janž, Col pri Vipavi; Bitežnik Franc, Hrašče pri St. Vidu; Vidic Mihael, Col pri Vipavi.

IZ SPEZIE.

Prisrčne pozdrave pošiljamo mi slovenski »paštaturji« letnika 1904 iz Spezie, službujoči pri osmem polku topništva, našim starišem, bratom, sestram, fantom in našim ljubim dekletom in posebno pa tebi Čuk na palci.

Cermelj Josip iz Vipave, Dobrava št. 62; Stok Jožef iz Dutovlj št. 2; Vičič Anton iz Podbež pri Podgradu št. 26; Miklavc Rudolf iz Grahovega Brda št. 11; Ivančič Franc iz Istre pri Podgradu, Male Loče št. 16; Končina Ludvik iz Lokovca; Fortunat Franc, Kamno pri Kobaridu; Ivančič Mihael, Drežnica pri Kobaridu; Kca Ivan iz Knežaka; Čotič Albin, Sveto pri Kamnu št. 44; Medvedčepk Franc iz Ročinja; Gergič Franc iz Pliskovico; Sabec Ludvik iz Petelin pri St. Petru na Krasu; Dolgan Lojze iz Volč št. 14.

IZ RIMA.

Mnogo pozdravov pošiljajo slovenski fantje, vsem očetom in mamam, fantom in našim ljubim dekletom od granadirjev iz Rima, iz Vipavske in vse kraške od Postojne do Gorice.

Zdaj pa privoščimo vsem našim mamicam in znanecem, obilo potic nam pa poslati obilo šestio.

Leban Viktor — Prvačina, Ambrožič Jože — Slavina, Suc Veri — Dobrova, Prepirov Filip — Ubeljako,

Kirn Franc — Prem, Dekleva Alojz — Smerje, Tomšič Anton — Knežak, Klobučar Anton — Sempeter, Česanik Franc — Palčje, Semeč Jakob — Zeje, Čepek Jože — Volčje, Kindela Jože — Jelšane, Čefuša Viktor — Povir, Zigon Alojz — Zagreje, Volk Jože — Gradišče, Anriko Blokar — Stjak, Nemeč Jože od Kopra.

IZ TURINA.

Srčne pozdrave pošiljajo slovenski Allievi karabinjerji iz Torina, vsem starišem, bratom in sestram, prijateljem in prijateljicam posebno pa našim dekletom.

Kuzmin Marjo in oččut Ludovik, Sovodnje; Svagelj Rudolf, Stanjel; Svagelj Jožef, Stanjel; Lokar Franc, Lokavec; Husu Rudolf Orlek; Stojkovič Rudolf, Orlek; Lah Josip, Tavčar Edvard, Zvab Josip, Tavčar Emil, Kocian Edvard, Gomorolj Edvard, vsi iz Dutovlj na Krasu.

MANTOVA.

Preden kaj več omenimo, izroka mo vsem domačim srčne pozdrave iz te močvirne dežele. Se razume tu

di punčkam, pa posebno tistim, katero hodijo še v šolo, ker tiste bodo mogoče za nas, kadar končamo službo, druge bodo že itak tetke. Zložni smo fantje Ipavci in Krašovci. Birsa Peter, Birsa Josip, Marušič Alfonz in Lavrončič Josip.

VOJAŠKI ODMEVI.

(Iz Beluna.)

Pantje I. 1904 dodeljeni k 7 hribovskemu polku v Belunu, pošiljajo iz še zasneženega Tirola srčne pozdrave starišem, bratom, sestram in prijateljem ter posebno pa našim dekletom in upamo, da nam ostanejo vrljub vsem krivim prerokom neomahljive.

Tu v Belunu je kot v lugu. Sneg po hribih se beli, fant pri moli sa poti; tam pa drugi le lup-ki, tako, da palč iz čevlja mu moli!

POZNA URA.

»Kam pa že greš, Zelnik?«
»Domov. Spomnil sem se, da me čaka moj prijatelj že nad urolo.«
»Glej, da te z metlo ne nabije, ker si ga pustil tako dolgo čakati.«

SOBA.

Čifut pride v hotel ter praša:

Koliko pa stane pri vas ena soba?

Portir: V prvem nadstropju 50 K., v drugem 40, v tretjem 30, v četrtem 20.

Čifut: Oh jej, zame je Vaš hotel mnogo prenizek.

CLEMENCEAU IN DEVICA ORLEANSKA.

La Revue Française de Prague prinaša sledečo anekdoto o Clemenceauju: »Poslušajte to zgodbo,« pravi svojemu političnemu prijatelju. »Nekoga dne grem na sprehod. Prideta mimo mati in hčerka, mati opazori, hčerko name. »Kaj pa je takega naredil, tisti gospod tamle?«, vpraša otrok. »Doklejno je rešila, pravi mati s prav posebnim poudarkom. »Torej kakor Devica Orleanska?« — »Da, kakor ta, ljubček moj.« — »No, zakaj ga pa potem še niso sežgali?« — »Vidite,« pravi Clemenceau, »sedaj pa čakam.«

LJUBEZNIVO.

»Ti, danes mi je nekdo dejal — gospodična.«

»Lahko mogoče; kdo bi mogel verjeti, da te je kdo poročil.«

ČE NE ENO PA DRUGO.

Čevlj. vajenec pride v trgovino: »Prosim kos mila.«

Trgovec: »Žal, je zmanjkal.«

Čevlj. vajenec: »Potem prosim pa eno radirko!«

KALKBRENNER IN FRIDERIK RDEČEBRADEC.

Vedeti moramo, da je šel Friderik Rdečebredc I. 1190 na križarsko vojsko. Pariški mojster na klavirju Kalkbrenner je bil na svoje stare plemstvo pravitako ponosen kakor na svojo umetnost. »Ali veste,« je rekel, »nekoč znanu, da gre plemstvo moje rodo vine nazaj do križarskih vojsk? Eden od mojih prednikov je spremljal že Friderika Rdečebredca.« — »Na klavirju?«, ga je vprašal začuden znanec.

DVA SREČNA.

Prvi: Ti si tedaj srečno poročen?

Drugi: Da. In ti?

Prvi: Jaz sem še vedno srečno neporočen.

TAKO, ALI TAKO.

Gost: Ali vas motim, gospa?

Gospa: Nikakor ne. Jaz se dolgočasim tako ali tako.

TO JE PA BESEDA!

Baron Pipec ni bil več zadovoljen s svojim slugom. »Prvega lahko odidete,« mu je dejal. »Če se moram že pustiti streči od takega idijota, kot ste Vi, se lahko postrežem, že sam.«

V VARIETE.

V gledališču je sedel mlad gospod poleg zelo debele dame. Na odru je nastopila nekoliko pičlo oblečena plesalka in plesala. Debeli gospa se je nevoljno obrnila k gospodu:

»Če bi mi kdo dal tisoč lir — ne bi hotela tako plesati.«

»Gospod: Če bi mi kdo dal deset tisoč lir, ne bi vas hotel gledati.«

NAŠI OTROCI.

»Na našem naslonjaču, na katerem si ležal, sem našel bolho, stricek; ali si jo ti poročil?«

NAJLEPŠA DARILA ZA OTROKE ob koncu šolskega leta lahko kupite edinole v Narodni knjigarni v Gorici, via Carducci 7

Rojanska kitara.

(Arija: Lo Scimmie del Brasil.)

Poje Slavko, brenka Koko.

I.

O deklicih, fantje, zdaj vam bom zapel,
O »nadlogi« tej, ki tukaj vlada!
Nič ne dé, po hrbtu če bom katero vjel,
Tolči me, to je navada!
Saj udarci nežnih, ljubkih rok —
Kakor čast slovó okrog
In povem vam vsemu vkljub,
Marsikomu zadnji up —
To je zbor rojanskih »pupl«
Rojanske pupe res so prav živahne —
Ljubke, kakor zbori vil
Če v Rojanu, še ta ljubki cvet usahne —
Drug kje se bo dobil?
Dol do »voltov« gor do cerkve se spreha,
Fantom, (le ne Slovencem) svoj nasmeh prodaja
In v srca vseh brezsrčno vliva sladki strup,
Ta zbor rojanskih pupl

II.

Prijatelj zadnjič božno tožil je,
Da so vse arogantne,
Mu odgovoril sem pomirjevalno, kaj to dé?
Da so le »interessantne!«
Zdaj premišljam te besede, glej, in res
Vse gre za interes (fuji!)
Vendar pravim vsemu vkljub,
Marsikomu zadnji up,
To je zbor rojanskih pupl
Rojanske pupe ljubke so igračko,
Dokler je človek mlad
A če oblečejo kedaj zakonske »hlačke«
»Corni in quantità!«
(Pekel so za moža!)
Tokrat spoznali lahko boste vso aroganco
In v glasu njih začuli strašno disonanco
Nesrečnežu postane možu takrat zadnji up:
Proč od rojanskih pupl

III.

Človeško družbo tare smrten greh —
Za moške je kriva Eva;
In škodočejnost deklic zapeljiv nasmeh
Prejasno razodeva
Revež res je zdaj Rojančan, ta trpin,
Kdor jim beden gre na lim
Naj bo trden — vsemu vkljub,
Brezobzirno zadnji up
Strè ta zbor rojanskih pupl
Rojanske pupe za Rojan so šiba božja —
Moškim prepad brez dna
Oropale jih vsega skoro so orožja —
(ostane še »celibat«)
Ali da se morda daleč bledni izselijo,
Surogat za zbor rojanskih pupl dobijo,
Mislim, da prav dober surogat bi bil:
— »Le scimmie del Brasil!«

Spačena imena.

Čuk na palci je tako zelo srečen, da dobiva od slovenskih »paštašutarjev« in orožnikov vse polno lepih pozdravov svojim stricom in tetam, mamecam in očetom, bratom in sestram, fantom in dekletom in tako dalje. Vse to je zelo lepo. Le eno Čuku na palci ne ugaja. To namreč, da se nekateri fantje že kar javno ponašajo, da bodo imeli Italijanke. Naša dekleta se jim za tako tolažbo prav lepo zahvalijo. Če hočejo jim pošljejo en vagon volne, da si zamašijo ušesa, če bodo coklje preveč šklepetale. Ure budilke jim tudi ne bo treba, ker bodo dovolj zgodaj začele klepetati. Poleg tega bodo imeli kinematograf in gledališče doma, da koncertov niti omenimo ne. Iz tega stališča zelo privoščimo našim paštašutarjem Italijanke, kadar se

poročijo, dobijo darilo od slovenskih deklet in od Čuka na palci tudi.

Poleg tega imajo radi naši fantje še navado, da pri vojaških postanejo iz Petrov laški Pietri, iz Antona Antonio, iz Marušiča Marusig, iz Dekleva Decleva itd. To tudi najbrže zato, da se prikupijo Italijankam, ker s tem dokažejo, da so popolnoma njih in da drže zvestobo ter da so pripravljeni zamenjati tudi srce in če treba tudi svoje hlače.

Slovenska dekleta in Čuk na palci ne marajo takih fantov, ki spreminjajo srce, hlače in svoje ime kakor se jim zliubi.

Pravijo

Pravijo, da hočejo »Mirenci« ustanoviti Plesno Zadrugo z neomejenim jamstvom. Kakor kaže, se bo ta kšeft izplačal. Muziko imajo krasno, kapelnika mojstra nepoznane imetnosti, punc nad vse veliko; časa obilo — in kapitala ogromnega, o

čevlji pa niti ni govora. Drugo leto pa bodo imeli že tudi prvogratno knjigovodkinjo s plesno in trgovsko izobrazbo, ki bo tolažila procvit te zadruge. »Miren nad vse«.

Pravijo, da kdor hoče v Bezovici snubiti, mora s seboj imeti debelo listnico.

Pravijo, da so dvaški strici »Sportklub Inteligenca« priredili dirko izpod okna do »kafchause«; prvi je došel Pepi. Nagrada je bila polno, ki pa ni zadelo.

Pravijo v Savodnju S. H. S. da so izumili papirnate »firnike«, ki so pa zelo praktični. Ogledajo se lahko vsak dan brez vstopnine.

Pravijo, da Logaška »republica« še ni odpravila poštnih cenzur, vsako količino sumljivo pismo (če je kaj zanimivega v njem) se skrbno pregleda.

VELESEJEM V LJUBLJANI

Posetnikom IV. Ljubljanskega velesejma od 15. do 25. avgusta 1924. je italijanska vlada dovolila na svojih železnicah 30% popust, vizum stane samo Din. 10.—. Na jugoslovenskih železnicah je 50%.

EDINA V GORICI
odlikovana

TOVARNA KISA

FRANC KRALJ

v GORICI - Via Cappuccini 9

Izdeluje najboljše vrste kis.

V zalogi ima pristni vinski kis, kakor tudi drugi najboljši kis. Cenjenim odjemalcem se priporoča za obilen obisk.

CENE ZMERNE ::::::::::

::::::::: POSTREŽBA TOČNA

Pozor kopališčniki
RISTORANTE „VITTORIA“

v Gratežu (Grado) P. XXIV. Maggio 25
na glavnem trgu ob kanalu.

Obiščite imenovano restavracijo, v kateri dobite izborni kuhinjo, prvovrstne vinskih in biskupskih vina. Na razpolago tudi sobe za tuje. Za obilen obisk se toplo priporoča. ANT. PODERNA restavracija, in znani gostilni. v Kronbergu v Lesnec.

SKOPOST.

»Tvoja mati je tedaj štedljiva, Arna?«

»Še hujše, ona je skopa. Če mi kupi kdaj za liro čokolado, mi jo potem gotovo odračuna od moje dote.«

TAKO ALI TAKO.

Janezek pred šolo: Če grem v šolo, bom tepen, ker sem prišel prepozno, če grem domov, me bo natepel oče, ker nisem šel v šolo; je pač še najboljše, da se potepam po cesti ...

LISTNICA UREDNISTVA.

Danes Čuk ni imel časa, pregledati vseh pisem in vsakega posebej »ta svojo povedati«. Reče pa tole, da vsi poslani pravijo so bili »Njo vredni«. Štor Jakob: Za to številko došlo prepozno. Vi ste originalen. Oglasite se večkrat. Pozdrav.

— Kako drago je pivo! ...
— A! kaj še! Cena je padla!

Mala piva stane 70 cent. velika pa L. 1.40.

— Kje pa?

— V sladoledarni Baldini, Via Mazzini št. 1 (prej Via Municipio), ki ima tudi veliko izbero raznovrstnih sladoledov po L. 1.— kos. — Takoj grem tja! Baldini sprejema tudi naročila na sladoled za veselice!

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Gies. Verdi 1.
nasproti velikemu semenišču v Marzinovi hiši

Tapeti in popravila ob posteljah in (odnos) zaloge iz čehoslovenske, zaloge manufakturnega blaga na debla in na drube.

Blago najboljša. Cene strojno nizke.

Popolnoma varno naložen denar

v JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

I. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih

Mestni trg 6 v Ljubljani Mestni trg 6

sprejema vloge na hranilne knjižice

In tekoči račun, jih obrestuje po

8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.

Obrestuje tudi višje po dogovoru.

DOBER ŠOFER.

»Jaz rabim dobrega šoferja, takega, ki ničesar ne riskira.«
»Toda jaz zahtevam celo plačilo, če ne naprej.«

TUDI KRITIKA.

»Kaj pravite k moji slikici?«
»Če se jo iz daljave opazuje, je treba imeti daljnogled; če pa se jo gleda od blizu, je potreba zatisniti oči.«

ZNAČILNO.

Gospod: Ali vam ni vaš rajni gospod čisto nič zapustil?
Vdova: Nič, razen naslova nekakega ženitovanjskega posredovalca.

RESNIČNO.

V neki družbi so se sprli. Neki gospod, ki je imel polno glavo alkohola, se je obnašal zelo surovo in bati se je bilo, da ne izzove dejanskega pretepa. Kar mu zakliče neki gospod: »Vi, gospod poslanec, vedite se spoštljivo. Ne mislite, da ste v zbornici!«

IZDALA GA JE.

Pri kavi je bilo zbranih nekaj gospa. Kar ena njih sedé zaspi, nje prijateljica soseda jo hoče neopaženo zbuditi; zato ji še precej glasno nalije sveže kave. Gospa se prebudi naglo in reče: »Karl, si že vstal?«

DVE TEŽKI SLUŽBI.

Na železnici sta se našla dva moža in prišla v pogovor:
»Jaz sem plesni učitelj,« je dejal prvi. »Vi ne veste kako težko je otrokom naših novih bogatinov vlti pravih manir.«
»Jaz sem pa sluga pri njih stariših,« je dejal drugi. »In ne veste koliko težje je učiti manire šole stare ljudi.«

ZAKAJ NOČE SPATI.

»Zakaj pa vpiješ neprestano, Jožek; ali nočeš spati?«
»Oh, papá, mama mi je dejala, da pride babbav, če bom kričal. Jaz pa kričim, če ves čas, a babbava še noče od nikoder biti.«

TO PA TO!

»Kaj, Vi greste iz službe?«
»Da; moj gospodar mi je dejal, da sem govedo.«
»Toda dejal je, da si govedo prve vrste in to bi ti moralo lascati...«

MLAD ZAKON.

»Ti me poživljaš samo takrat, kadar rabiš denar.«
»Kaj to ni dovolj pogosto?«

SUMLJIVO.

»Povejte mi vi, gospod; ali se midva nisva že pred osmimi dnevi enkrat videla. Vaš klobuk se mi zdi tako znan.«
»Jaz tega klobuka pred osmimi dnevi še imel nisem.«
»Vi ne; toda jaz.«

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Izreden trgovski dogodek. - Cene nižje kakor ob katerikoli likvidaciji.

Vsled dohoda velikanske izbire manufakturnega in drugega blaga, ki je te dni došlo, obveščamo svoje cenj. odjemalce, da se

VELIKANSKA PRODAJA

pod vodstvom in nadzorstvom centralnega ravnateljstva iz Milana - nadaljuje.

Cenj. odjemalci, ki mislijo nakupiti večje množine blaga, so naprošeni, da obiščejo naše zaloge na netržni dan, in to zaradi tega, ker ob tržnih dneh se v naših zalogah nabere velika množina ljudi. Vsled tega je nemogoče da bi jih tako postregli kakor želimo, in da si izberejo tako blago, kakoršnega sami poželijo.

S. P. Tržni dnevi v Vidmu so:

TOREK - ČETRTEK in SOBOTA vsakega tedna.

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. — Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz volne v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servietti »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavesa. — Blago za mobilijo. — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNÍ UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

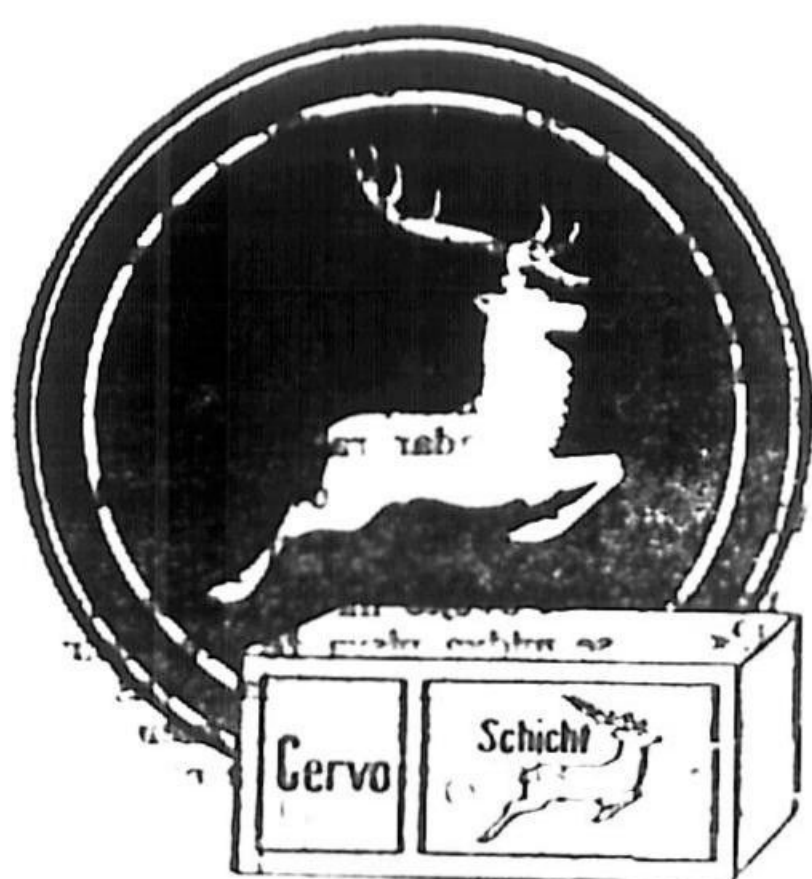
VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debele in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

je
milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za čuka
napalci za drugo polletje v znesku
lit. 7.50?

Velik sejm za čevlje
v GORICI
Via Garibaldi št. 4

Razprodajne cene.
Otvoritev v kratkem.
Velikanska likvidacija!

ZAŽELJENE ROSEBNOSTI V POLETJU:

Sirup tamarindo, arant, oranžen, ječmenast, franboz, mentol L. 620 kg.
Milanski Bitter - Fernel - Žejogasilec al Selz a L. 14.50 stekl.
Turinski Vermouth, beli Vermouth - Žejogasilec al Selz a L. 3.50 stekl.
Jajčast Crema Marsala, okrepevalen za šibke a L. 12.00 stekl.
Likerji Sibilla vzorec Strega - Tunik idealen al Selz L. 13.00 stekl. 7/10.
Marsala Trapani extra Supperiore L. 4.50 stekl. 7/10.
Belo ital. vino 12 stopinj a L. 4.00 stekl. 2 litra.
Žgarnica likerjev v Gorici, trg. Sv. Antona starega št. 7.

Trgovina z manufakturo ŠKODNIK ANTON

GORICA, Via Seminario 10.

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modli
prodaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hliži z desetico
trgovec Škodnik Anton, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec, ki kupuješ mnogo hkrati
cefrja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Pozor!

Pozor!

Za poletno sezono, velika izbira
kambrika, perkala, zephirja, in krepa
volne za moške in ženske obleke. Ve-
lika zaloga vsakovrstnega perila za
novice in birmance.

Felberbaum & Rolich
Corso Verdi št. 7.

(prej HEDZET in KORITNIK)

Na drobno!

Na debelo!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške po-
trebščine in papir

po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani trgovci

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbero
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk
TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni
stroj, se ga pouči v delu umetnega ve-
zanja brezplačno, dokler ni zadovoljen
popolne prakse.

Poslužite se pri njem

in ne boste se kesali, kakor
se njegovi stari odje-
malci ne pritožu-
jejo, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

